

Ergens Anders

deel drie

Ergens Anders

deel drie

Mehrnaz Salehi

Schrijver: Mehrnaz Salehi
Schilderij op cover: Mehrnaz Salehi
Vertaling: Mehrnaz Salehi en Nico Arkesteijn
ISBN: 9789402176339
© Mehrnaz Salehi

De wolven houden hun adem in!

'Waar zijn we mee bezig?'

'Soms verslinden we en soms helen we wonden!'

'Soms trappen we een tuin kapot en soms trappelen we een
bewusteloze tot leven!'

'Van wie komen de bevelen?'

'Wat we doen ligt buiten onze macht!'

'Welke krachten vervormen tijd en leven

en

slepen ons mee?'

'Welke krachten?'

De professor werd gealarmeerd door een onaangename geur en probeerde zijn ogen te openen. Het duurde lang voordat hij echt wakker was en zich realiseerde dat hij zich op een bed bevond met alleen maar stilte en duisternis om zich heen en dat er van zijn mooie lotgenote geen spoor te bekennen was.

Stilte, duisternis en eenzaamheid maakten ook de zangeres bang. En die geur! Ze had het gevoel dat ze stikte ... Van het blauwe licht en de prachtige muziek was niets meer te bekennen! Maar het draaien en buitelen in het donker ging door ... Het werd donkerder en donkerder en het zwart verzwoeg de zangeres in zijn klevigheid. Ze voelde dat er aan haar getrokken werd, alsof iets magnetisch aan de andere kant van de tunnel haar naar zich toe haalde ... *Ik word leeggezogen*. En plotseling werd ze met een grote zwaai ergens neergesmeten ... in een zee van licht!

De professor wilde weg uit het donker en probeerde door zijn ogen open te houden ergens een stukje licht te ontdekken ... tevergeefs. *Ze zuigen me leeg*. Hij werd opgenomen in het donker dat zo zwart als pek was geworden, er werd aan hem getrokken, hij zakte verder weg ... totdat hij ineens met veel kracht naar een zee van licht werd gegooid!

Ze waren allebei moe van het strijden en worstelen. Blijdschap nam bezit van ze en ze begonnen te zweven ... heel licht ... als een veertje in de wind. Ze voelden dat ze opgelost werden in het licht. Kleiner en kleiner werden ze en vrijer en vrijer. Ze tolden rond en met het licht en in het licht zweefden ze, ze werden door het licht betoverd, ze werden ijler en kleiner en kleiner ... totdat ... ze veranderd waren in niets meer dan een lichtvlekje.

De avond is door de nacht verdreven ... Een avond die niet tot rust wilde komen. Een avond die een vreemde dag in zijn hart meedroeg en zich niet wilde onderwerpen aan de rust en de stilte van de ochtend.

Het ziekenhuis is op hol geslagen, verpleegsters met verwilderde ogen rennen door de gangen van afdeling naar afdeling! De artsen van de nachtdienst is gevraagd om naar de centrale vergaderzaal te komen. De patiënten, eerst nog half in slaap, zijn ineens klaarwakker door het binnenkomen – op dit ongewone tijdstip - en weer wegreunen van verpleegsters die met een snelle blik hun kamer rondkijken. Ze beseffen dat er iets aan de hand is en door hun nieuwsgierige vragen komen ze te weten dat er twee patiënten van de afdeling psychiatrie ontsnapt zijn.

Het hoofd van de afdeling, een psychiater, lag nog moe van de voorbije dag met zijn vreemde gebeurtenissen, in zijn bed te denken aan wat er allemaal voorgevallen was toen het gerinkel van de telefoon hem deed opspringen. Op de wekker op zijn nachtkastje was te zien dat er na middernacht pas een uur verstreken was. *Ook midden in de nacht kunnen ze me niet met rust*

laten ... Maar toen hij hoorde waarvoor ze belden, gaf hij ze gelijk. Snel trok hij wat aan en sprong in zijn auto. Hij was verbaasd dat zijn patiënten hun bed hadden kunnen verlaten. De afspraak was dat ze met een band om hun enkels aan het bed vastgebonden moesten zijn. *Hoe is dit nou mogelijk? Onvoorstelbaar! Waarom houden die verpleegsters niet eens een keer hun hoofd bij hun werk? Een tijdje stond hij voor de draaideur en keek speurend om zich heen.* Hij was nog niet helemaal wakker, zijn ogen stonden lodderig. Een paar keer kneep hij zijn ogen dicht en sprak hij zichzelf vermanend toe: *Wakker worden!*

Het was vrij stil in de hal. Bij een balie stonden een stuk of wat patiënten met een nachtzuster te overleggen over hoe ze konden helpen. Onder normale omstandigheden zou de psychiater ook zijn hulp zijn gaan aanbieden maar nu leek het hem beter zich niet te laten zien en liet hij ze met rust. Hij liep naar de lift en ging staan wachten, maar bedacht zich: *Nee, ik kan beter de trap nemen, dan word ik goed wakker.*

Ook op de afdeling voor psychiatrische patiënten was het rustig. *Mijn God, wat een toestanden, ze hebben die gevaarlijke gekken alleen gelaten en nu zijn ze weg. Straks komen de andere patiënten ook op rare ideeën.* Boos spoedde hij zich naar het verpleegstersverblijf waar hij plotseling oog in oog kwam te staan met een verpleegster die net wilde weggaan. De vrouw, die nogal groot was, bracht hem uit balans en als hij zich niet aan iets had vastgegrepen, had hij een uurtje later zelf in een bed gelegen maar dan op een andere afdeling. De verpleegster hapte een paar keer naar adem en tussendoor zei ze:

-‘Ach ... meneer de dokter ... het spijt ... mij ...’

De psychiater die nog beduusd was van de botsing en ook boos op de verpleegster, begon zonder dat dat nodig was zijn kleren af te kloppen en vroeg:

-‘Zuster, ik heb het net over de telefoon gehoord, wat is er precies gebeurd? Waar zijn uw collega’s? Waarom hebben zij de afdeling verlaten?’

De verpleegster die haar ademhaling nog niet helemaal onder controle had, antwoordde hijgend en stotterend dat iedereen was opgeroepen om naar de centrale vergaderzaal te komen. Ze dacht dat haar collega's snel wel weer terug zouden zijn:

-‘Geen zorgen, heer d-dokter, ik ben er toch? Het is m-midden in de nacht, de p-patiënten hebben het slaapmiddel gekregen dat u v-voorgeschreven heeft en slapen nu. Trouwens, u moet ook naar de b-bijeenkomst, hebben ze u niet ingelicht?’

Hoofdschuddend herhaalde de arts zijn vraag:

-‘Wat is er aan de hand? Hebt ú nachtdienst? Wie hebben er allemaal nachtdienst? Ik ben nog geen uur weg en dan gebeurt dit ...’

-‘Heer dokter, het is mijn nachtdienst en van nog een paar anderen. Maar iedereen sliep ... we zaten steeds hier bij elkaar ... behalve als we onze ronde liepen.’

-‘Ach zo, aha, en wanneer ontdekten jullie het?’

-‘Bij de ronde van één uur ... ach, u kunt zich niet voorstellen hoe we schrokken.’

De psychiater fronste zijn wenkbrauwen en keek naar de grond omdat hij de verpleegster niet in haar ogen wilde aankijken. Hij sloot het gesprek af:

-‘Goed, ik ga naar de anderen, blijft u hier, nergens naartoe gaan tot ... nee, nee, wacht u even ... eerst gaan we hun kamer bekijken. Gaat uw gang ...’

Hij zette zich in beweging en liep de gang op. De verpleegster begon achter hem aan te lopen en zei ietwat verongelijkt:

-‘Maar heer dokter, in hun kamer zult u niets vinden ... ze hebben de politie gebeld en die zal zo wel arriveren.’

De kamer van de twee patiënten was lichter dan anders, het licht deed pijn aan de ogen van de psychiater doordat hij bijna niet geslapen had. Er stonden twee bedden en ergens op de grond lagen de twee enkelbanden! *Hoe hebben ze die nou open gekregen?*

De verpleegster kwam bezorgd naar voren en zei aarzelend:

-‘Ze zeiden dat we niks mogen aanraken tot de politie komt.’

De psychiater wierp haar een kille blik toe en zei op zuinige toon:
-‘Ik ben op de hoogte.’

Hij keek naar de bedden en de nachtkastjes. *Ze heeft gelijk. Het is beter dat ik naar de anderen ga. Hier kan ik niks doen.*

-‘Ik ga naar de anderen om te horen wat er gebeurd is, blijft u alstublieft hier tot ik iemand naar u toestuur om u te helpen.’

In gedachten verzonken, met het hoofd gebogen, was hij net bezig de kamer te verlaten toen hij tegen de rechercheur op botste die met zijn grote lichaam haastig naar binnen wilde komen. Deze keer werd hij een paar stappen naar achteren geworpen en viel hij op de grond. *Nou, nou, het is vandaag zeker de dag van de botsingen voor mij.* Hij keek boos naar de verpleegster die probeerde niet te lachen.

Met moeite boog de rechercheur zich voorover en stak een helpende hand uit. Hij zei:

-‘Ach, beste man, het spijt mij, het spijt mij oprecht, gaat het een beetje? Nou nou nou, wat een gedoe, hè? We zijn er allemaal van ondersteboven ...’

En vervolgde:

-‘Was u al aan het weggaan?’

Met blikken en gebaren liet hij de verpleegster en de psychiater weten dat zij beter de kamer konden verlaten. Hij zette één grote stap naar de deur en vroeg twee politieagenten binnen te komen. Een beetje verward mopperde hij:

-‘We waren hier twee uur geleden ... toch? ... met meneer de commissaris ... het is echt heel vreemd.’

De arts, die zich schaamde omdat hij op de grond gevallen was, knikte bevestigend en gebaarde naar de verpleegster dat zij allebei de kamer uit moesten gaan. Hij fluisterde:

-‘Ja, precies.’

De twee agenten stonden te wachten totdat zij met hun onderzoek konden beginnen. Ze keken de rechercheur aan en knikten hem met een stomme grijns op hun gezicht toe.

-‘Komen jullie nog in beweging? Waarom blijven jullie daar staan? Jullie kunnen beginnen.’

Hij knipperde een paar keer met zijn blauwe ogen en liep naar het raam.

-‘Nou, door dit raam kunnen ze niet ontsnapt zijn ... ha ha ... of ze moeten vleugels gekregen hebben!’

Zijn grapje werd niet gewaardeerd. Hij trok zijn wenkbrauwen op en blafte de mannen, die inmiddels met handschoenen aan met hun onderzoek waren begonnen, toe dat ze eerst moesten kijken waarmee de banden doorgesneden waren.

-‘Toch niet met hun tanden stuk geknaagd ... mag ik aannemen ...’

-‘De banden zijn niet doorgesneden, ze zijn gewoon los gemaakt.’

-‘WAT? Gewoon los gemaakt? Wat bedoel je?’

-‘Nou, gewoon, ze hebben ze los gemaakt, het zijn een soort riemen die je los kunt maken.’

Zij hielden de onbeschadigde banden omhoog voor de verbaasde ogen van de rechercheur.

-‘Nou, nou, ze hebben hier in ieder geval niet vooraan gestaan toen de intelligentie werd uitgedeeld ... waarom met riemen? Zelfs een patiënt zonder handen kan die loskrijgen! Wat zijn dat voor mensen met wie we moeten werken ... gottegot ... nou, het is wel duidelijk dat ...’

Hij zette zijn portofoon aan en riep op luide toon tegen de andere kant:

-‘Hallo, hallo ... ja, met mij ... hier is niks te zien ... doorzoeken jullie het hele ziekenhuis ... elk hoekje ... elk gaatje dat jullie zien ... over en sluiten.’

De stem aan de andere kant riep door de zware ruis heen dat ze meteen zouden beginnen.

-‘Zullen we gaan? We kunnen hier niets doen. Het is beter dat jullie naar je collega’s gaan ... ik ga eens even langs bij de artsen en ik moet ook de commissaris nog waarschuwen. Kom, we gaan.’

En met een korte blik op de lege bedden, liep hij met opgetrokken wenkbrauwen achter de agenten aan de kamer uit, om net buiten

de deur ineens aarzelend stil te houden. *Moet ik nou eerst de commissaris waarschuwen of eerst naar dat stel sufferds gaan? Nee, eerst bellen, dat kan mooi op de verpleegsterskamer.*

In de kamer zat een jonge verpleegster helemaal alleen met gebogen hoofd aan een tafel. De rechercheur kuchte even om te laten weten dat hij er was. Hij wilde niet beginnen over de domheid van het verplegend personeel dat de patiënten niet goed vastbond en zei:

-‘Mevrouw de verpleegster ... ik moet even contact opnemen met meneer de commissaris, is dat mogelijk?’

-‘Natuurlijk, alstublieft.’

Ze schoof de telefoon die op de tafel stond naar hem toe en vroeg:

-‘Wilt u naar het hoofdbureau bellen?’

-‘Nou nee ... het is midden in de nacht dus is hij thuis.’

Hij schudde meewarig zijn hoofd - zoveel domheid! - en pakte de telefoon:

-‘Hallo ... neemt u mij niet kwalijk, chef ... ik stoor u tijdens uw nachtrust ... na een lange dag ... ja ... dat zal ik vertellen ... twee patiënten van het ziekenhuis ... de directeur van de schouwburg en zijn collega ... ja ... ja, chef ... allebei ... zijn ontsnapt ...’

Hij hield de hoorn ver van zijn oor af omdat er aan de andere kant geschreeuwd en gebulderd werd maar na een poosje hield hij hem weer tegen zijn oor:

-‘Chef, wij hebben u hier nodig ... kunt u langskomen ...ja ... nee ... ja ... heel goed ...’

Met de hoorn in zijn hand bleef hij vertwijfeld strak voor zich uit staren. De verpleegster die niets begrepen had van zijn gedrag nam de hoorn uit zijn hand en legde hem op de houder. Ze keek hem zo indringend aan dat hij uit zijn verstarring wakker werd en na een bedankje naar de gang vertrok.

Bij de lift stond de psychiater met een verpleegster te praten. De rechercheur onderbrak hun gesprek:

-‘Heer dokter, kunt u mij straks bij de anderen introduceren zodat ik ook met hen een praatje kan maken? Op welke verdieping zitten ze? Komt u maar, dan gaan we samen. U gaat er toch ook naartoe?’

-‘Ja, ja, gaat uw gang.’

Hij liet hem voorgaan toen de lift arriveerde.

-‘Beste heer dokter, vindt u ook niet dat hier sprake is van grove onachtzaamheid?’

-‘Ten aanzien van wat, beste man?’

Door het gebrek aan slaap waren er gesprongen adertjes in de ogen van de rechercheur te zien en zijn gezicht was een en al rimpel en vouw van vermoeidheid. Hij keek de psychiater verbaasd aan.

-‘Beste man, moet zo’n band of riem of hoe jullie het noemen, dat ding dat jullie gebruiken voor psychiatrische patiënten, moet dat niet een beetje steviger zijn?’

-‘Het spijt mij maar ik begrijp hier niets van! Een band? Waar heeft u het over?’

-‘Heer dokter, die twee personen waren hier door de politie naartoe gebracht, dan was wat meer waakzaamheid wel op zijn plaats geweest, nietwaar?’

De psychiater was zelf ook niet gelukkig met de nonchalance waarmee de nachtverpleegsters en de nachtaris met de patiënten omgesprongen waren. Hij beet op zijn lip.

-‘Dat is waar ... het verbaast mij ook dat zij zich niets aangetrokken hebben van mijn opdrachten. We moeten zien te achterhalen wie er verantwoordelijk is voor dit gedoe.’

-‘Ach, beste dokter, daarvoor is het nu te laat, het heeft geen zin om berispingen uit te delen ...’

Op de begane grond liepen ze al pratend een paar gangen door tot ze bij de hoofdgang kwamen. Ze hadden hun hand nog niet uitgestrekt om de deur van de vergaderzaal te openen of ze hoorden van verre de bulderende stem van de commissaris bevelen voor het onderzoek uitdelen.

-‘Ah, meneer de commissaris is er al ...’

Hij liet de psychiater alleen en spoedde zich naar de plaats waar de stem vandaan kwam, de psychiater bleef stomverbaasd achter. Het vreemde gedrag van deze mensen de vorige avond stond hem nog goed bij. *Er is weinig veranderd aan ze ... en weer hebben ze iets gevonden om de boel op stelten te zetten.*

De rechercheur trof de commissaris aan bij de hoofdingang waar hij nog steeds stond te schreeuwen. Een paar verpleegsters stonden ergens in een hoek met grote ogen van verbazing naar hem te staren: hoe is het mogelijk dat iemand hier in deze omgeving zo aan het schreeuwen slaat?

-‘Ah, meneer de commissaris, u bent er al?’

De commissaris veegde met de rug van zijn hand het schuim van zijn lippen, keek de rechercheur boos aan en blafte:

-‘Kerel ... waarom heb je mijn bevelen niet opgevolgd? Heb ik niet gezegd dat je een agent bij de deur moest achterlaten, hè, heb ik dat niet gezegd?’

De rechercheur wilde zeggen: ‘nee, dat hebt u niet gezegd,’ maar hij bedacht zich en zei:

-‘U hebt gelijk, chef, we waren er allebei bij, nog geen twee uur geleden ... het is een grof schandaal. U hebt gelijk, beste chef, u hebt helemaal gelijk ... zegt u alstublieft maar wat wij moeten doen.’

De verpleegsters sloegen hun hand voor de mond om te voorkomen dat de commissaris door hun gelach nog bozer zou worden en trokken zich terug op hun kamer.

Een paar agenten die ergens verderop wachtten op de bevelen van de commissaris, stonden te trappelen van ongeduld. De commissaris matigde zijn volume enigszins en vroeg met hese stem:

-‘Bent u in de kamer geweest? Wat was daar te zien?’

-‘Chef ... het is een duidelijk geval van vergaande onachtzaamheid ... en ze kunnen niet zeggen dat wij verantwoordelijk zijn. Ze hebben ze met een doodgewone riem aan het bed vastgebonden! Ja, geen wonder dat ze konden ontsna...’

-‘WAT, met een riem? Waar zaten ze met hun hersens? Er is hier totaal geen discipline, het is hier herberg De Zoete Inval ... maar dan omgekeerd ... heel vreemd ...’

De rechercheur ontdooide. *Zo gaat ie goed. De commissaris gaat ze op hun donder geven ... mooi zo ... eindelijk ...*

En hij verzuchtte:

-‘Chef, het is nu eenmaal gebeurd ... ik heb de jongens het bevel gegeven om het hele ziekenhuis ondersteboven te keren, misschien zijn ze hier nog ergens binnen.’

De commissaris kwam tot rust, dacht even na en bracht zijn hand naar zijn gezicht:

-‘O ... goed ... dat hebt u heel goed gedaan ... beste man.’

-‘Chef, is het niet beter dat u ze’ – en hij wees naar de agenten die met de commissaris meegekomen waren – ‘naar buiten stuurt zodat ze de omgeving uit kunnen kammen? De andere agenten zijn al binnen bezig.’

De commissaris kneep zijn ogen samen en zei:

-‘Dat wou ik net zeggen, u gunt mij geen tijd.’

Hij riep naar de agenten die stonden te wachten:

-‘Heren, verspreiden jullie je, in alle gaten en hoeken zoeken ... overal ... ik zal om versterking vragen ... en snel een beetje ... begin maar ... jullie kunnen nu gaan ... nu ...’

Hij staarde een tijdje naar de draaideur en keerde zich plotseling om naar de rechercheur die in zijn portofoon stond te praten:

-‘Wat zeg ik allemaal, beste man? Het is pikkedonker! Hoe kunnen ze dan zoeken? Mannen, even wachten ...’

Hij gebaarde naar de rechercheur dat hij zijn portofoon wilde hebben.

-‘Ik moet contact opnemen met het hoofdbureau. Kan dat met dit stomme apparaat? Of moet ik ergens een telefoon gaan zoeken? Wie heeft er nachtdienst vanavond?’

De rechercheur die zijn gesprek halverwege moest afbreken, overhandigde hem de portofoon en zei:

-‘Chef, u heeft helemaal gelijk, we hebben zoeklichten nodig ... de omgeving van het ziekenhuis staat vol bomen en struiken ... dat gaat nooit lukken ... ik was net bezig contact te zoeken met het bureau maar ik krijg geen gehoor, niemand neemt op ... misschien heeft de portofoon niet genoeg bereik!’

De commissaris drukte de aan-knop van het apparaat in en riep een paar keer:

-‘Hallo, hallo, is daar iemand?’

Uiteindelijk gaf hij hem aan de rechercheur terug en schreeuwde in zijn oor:

-‘We kunnen dit speelgoed beter in een prullenbak gooien. Zullen we gaan? We gaan op zoek naar een telefoon.’

Plotseling kwam er luid geruis en geraas uit de portofoon. De commissaris drukte nog een keer de aan-knop in en zei:

-‘Ja, ik luister ... wat zegt u? Nee, u praat met de commissaris, ik luister, over.’

-‘Chef, we zijn op de vijfde etage ... over.’

-‘Wat doen jullie daar? ...over.’

Het geduld van de rechercheur begon op te raken.

-‘Chef ... ik heb de jongens naar boven gestuurd zodat ze verdieping na verdieping kunnen doorzoeken.’

Hij keek naar de portofoon en zei benauwd:

-‘Mag ik hem alstublieft terug?’

De commissaris overhandigde hem het apparaat waar nog steeds luid geruis uitkwam. Ongeduldig hoorde hij aan hoe de rechercheur zijn bevelen gaf om de vierde verdieping te gaan doorzoeken. Toen de portofoon was uitgezet, nam hij weer het woord:

-‘Beste man, waar is hier een telefoon te vinden, waar vandaan heb je mij gebeld?’

-‘Laten we gaan chef, ik heb u gebeld vanaf de derde verdieping, vanaf die afdeling waar die mensen lagen. Maar er zal hier ook wel een telefoon te vinden zijn. Maar ja, het is verdomme middernacht ... aha, er zit daar iemand achter de balie ... daar gaan we heen ...’

-‘Mevrouw de verpleegster, mijn chef wil met het bureau bellen, kan dat?’

De verpleegster keek hem slaperig aan:

-‘Een telefoon ... voor waar naartoe bellen?’

-‘Naar het hoofdbureau van politie. Dit is de commissaris. En ...’

De commissaris kwam geërgerd naar voren, pakte de telefoon die de verpleegster over de balie naar voren schoof en vroeg:

-‘Mevrouw, wat is het nummer om de politie rechtstreeks te bellen?’

Zonder iets te zeggen, pakte de verpleegster de telefoon weer terug, drukte verveeld een knop in en gaf de hoorn weer aan de commissaris. Die had geen tijd om haar op haar onbeleefde gedrag te wijzen want uit de hoorn kwam een schorre stem die zei:

-‘Zegt u het maar ...’

-‘Hallo, centraliste ... welke agenten zijn er aanwezig? Graag doorverbinden!’

-‘Zeker. En u bent?’

-‘Wel verdraaid, herkent u de stem van uw eigen commissaris niet?’

De centraliste schrok en legde stotterend van de zenuwen uit dat het midden in de nacht was en dat zij daardoor slaperig was en dat haar oor zijn stem niet goed had herkend ...

-‘Al goed, al goed ... wie is er op het bureau aanwezig? ... waarschuw hem ... ik wil hem spreken.’

De centraliste verliet met een haastig ‘één momentje graag’ haar kamertje en schreeuwde naar een agent die in de gang op een bank een dutje lag te doen:

-‘Ik heb de commissaris aan de telefoon, haast je want ...’

Ze gebaarde dat hij moest opschieten.

-‘Ja chef, nee chef, iedereen is naar het ziekenhuis, ik ben de enige hier.’

-‘Dat weet ik, beste man ... ik bel juist vanuit het ziekenhuis ... bel een stel agenten uit hun bed en zeg dat ze hier naartoe komen en dat ze wat zoeklichten meenemen, snel, als de bliksem.’

-‘Komt in orde, chef ... maar als ze nou de telefoon niet opnemen, wat moet ik dan doen?’

De ogen van de commissaris schoten van links naar rechts en weer terug en bleven uiteindelijk links hangen waar ze getroffen werden door de blik van de rechercheur die hem wel met vier ogen leek aan te kijken:

-‘U doet uw best maar ... en zeg erbij dat ze eerst contact met mij opnemen ... ik ben in het ziekenhuis.’

Met een klap gooide hij de hoorn op het toestel.

De verpleegster trok het toestel weer naar zich toe en begon het te aaien alsof het pijn had en op het punt stond in huilen uit te barsten.

-‘Chef, u moet zich niet zo druk maken ... ik stuur meteen een van de jongens op die zoeklichten af.’

Hij zette de portofoon aan en gaf zijn orders door.

-‘Nou breekt mijn klomp, waarom heb je daar niet gelijk aan gedacht? Dan had ik niet met dat stelletje stommelingen hoeven te praten! Je bent ook een geval apart! Nou ja, kom maar, we gaan naar die kamer, dan kun je mij die laten zien.’

De commissaris ging als eerste de lift in en de rechercheur volgde terwijl hij druk aan het praten was met iemand aan de andere kant van de portofoon.

De nacht sloop rond in de villa van de schilder.

De burgemeester en de rector van de universiteit waren uiteindelijk naar de bovenste verdieping gegaan en al snel was hun luide gesnurk te horen. In de kamer zat de docent, die lichamelijk en geestelijk helemaal op was, op een canapé en keek met dichtvallende ogen naar de bediende en de dirigent die op de grond lagen. *Er komt geen enkel geluid uit ... arme mensen ... ze zijn zomaar op de grond gevallen.* Hij strekte zijn benen uit om een gerieflijker houding aan te kunnen nemen. Zijn ogen waren amper dichtgevallen en zijn benen net helemaal gestrekt of hij schrok en schoot omhoog: de mannen op de grond waren plotseling

opgesprongen! Binnensmonds pratend herhaalden ze een paar maal dat ze moesten gaan en ze begonnen in hun slaap te lopen met hun armen naar voren gestrekt. Hun ogen stonden wijd open en staarden recht naar voren ...

De docent vond het doodeng en sprong op van de canapé. Hij ging naar ze toe en pakte ze bij hun jasje.

-‘Heren, beste mensen, waar gaan jullie naartoe?’

Met een bijzonder snelle beweging smeten ze hem tegen de grond. Hij kon niet meer opstaan. Met een harde klap was hij op de vloer terechtgekomen. Hij kon zijn rug niet meer rechten en de pijn trok door zijn hele lichaam.

-‘Hallo daar, waar gaan jullie naartoe? Blijf staan!’

Hij was zo verbijsterd over wat hij aanschouwde, dat hij begon te schreeuwen:

-‘Hallo! Meneer de burgemeester ... meneer de rector ... hierheen graag ...’

Ondertussen duwden de twee mannen de zware deur open en verdwenen in de nacht.

Half aangekleed en met ogen die nog niet helemaal open waren, arriveerden de burgemeester en de rector in de kamer en begonnen paniekerig rondjes rond de tafel te lopen terwijl ze uitriepen:

-‘Wat is er gebeurd? Wie? Met wat? Waarmee? Waar?’

Bij het zien van de docent die in een rare houding op de grond lag, werden ze ineens een stuk wakkerder. Ze liepen naar hem toe.

-‘Beste docent, wat is er aan de hand? Bent u gevallen?’

In het donker zochten hun ogen de kamer af en toen ze zagen dat de twee patiënten niet op hun bed lagen, slaakten ze een kreet van verbazing:

-‘Waar zijn ze? O nee toch! Meneer de docent ...’

Kreunend zei de docent:

-‘Ik weet het niet. Opeens zijn ze opgestaan en hebben ze mij omvergeduwd en zijn ze gevluht ...’

Chagrijnig en nog niet helemaal wakker zei de burgemeester: